

במדינה

(המשך מעמוד 6)

העיקרי של מצריים, וכי בשעת הצורך לא יהסס לספק נשק לטוריה, אם תימצא בעימות צבאי עם ישראל.

לאויבי השלום בישראל היתה זו מד תנה מידי אללה. לריבריהם, זוהי ההר כחה הסופית לכך שהשלום הוא מי עשה תרומה.

„אוייב פוטנציאלי“. המהומה כולה היתה על לא-אומה. כאשר מופיע קצין ישראלי בכיר בפורום אסטרטגי וסוקר את הבעיות הפוטנציאליות של ישראל-ישראל, הוא לוקח בחשבון — כדבר מובן מאליו — שיכול להיווצר מצב של מלחמה בין ישראל ומצריים. שום קצין ישראלי אחראי אינו מציע להר ציא את מצריים מכל חשבון מלחמתי לצמיתות. מצריים היא מדינה ערבית, יש לה צבא גדול. הכל מקורים שה שלום יחזיק מעמד, אך אסטרטג אחראי יקח בחשבון גם את האפשרות ההפוכה. הדבר מעוגן בתקציב-הכר טחון הארדי של ישראל.

הוא הדין בצד השני. טיבעי שבס קירה אסטרטגית כוללת יקח מצביא מצרי בחשבון שהשלום בין שתי המדינות עלול להתמוטט (ולא חשוב כאשמת מי). במיקרה כזה, נכונה הסי

נשיא מובארכ

מה זה. אויבי פוטנציאלי

ברה כי ישראל תהיה האויבת העיר קרית של מצריים. בהשוואה לעוצמתו של צה"ל, אויבים פוטנציאליים אחרים — כגון לוב — הם בעלי עוצמה צבאית מבוטלת.

מכיוון שכל שרביטחון מתנגד לי קיצוצים בתקציבו ומבקש להגדילו, נוטה כל שרביטחון לתאר סכנות צבאיות חמורות, גם כשהן רמיוניות. מכי חזנה זו אין הברל בין אבר'זלה ליצי חק רבין.

מכיוון שהמתחות בין טוריה ומצריים גברה כאחרונה שוב (ראה לעיל), הרי הדיבורים על אספקת נשק מצרי לטוריה הם מס'שפתיים.

היכן ההבדל. ההבדל העיקרי בין מצריים וישראל הוא בתגובת הממ שלה.

הנשיא חוסני מובארכ ציווה להד רים את כל עותקי העיתון, שפירסם את הדברים המיוחסים לשר-הביטחון שלו. אם נאמרו הדברים, אם לאו — הנשיא לא רצה שהציבור המצרי יקרא אותם.

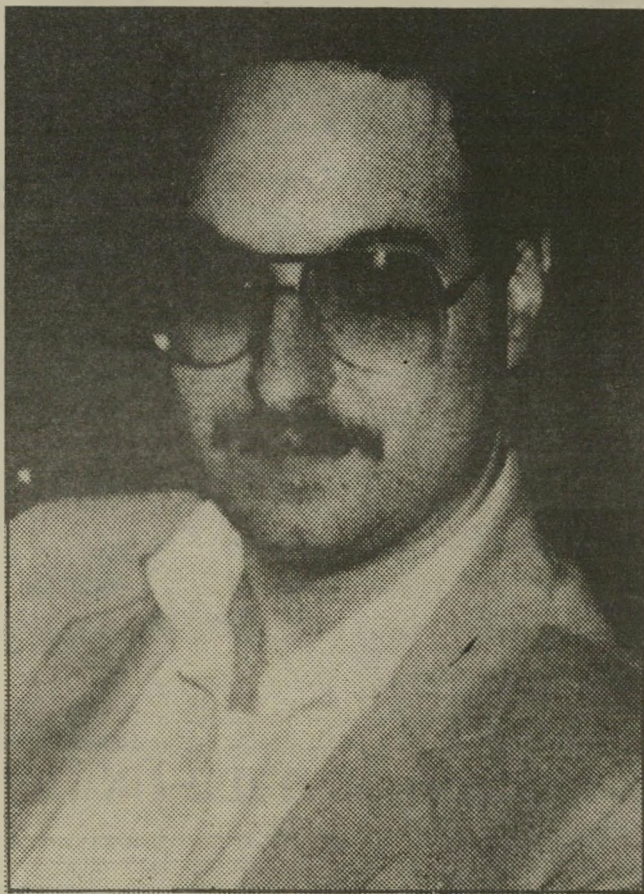
ואילו בישראל יש חופש-עיתונות. ריבורים על ההתמוטטות הצפויה של השלום עם מצריים, ועל מסקנותיה הצבאיות, מתפרסמים בישראל באופן חופשי עיתים לבקרים. כשהם נאמרים על-ידי קציני-צה"ל, אין הם רואים אור בגלל סיבה פשוטה: אסור לקציני צה"ל להתבטא בכלי-התקשורת, אלא באישור הרמטכ"ל ושר-הביטחון, וגם דיברי הרמטכ"ל והשר עצמם מצונזרים בשעת-הצורך.

במיכתב מהכלא מתאר ג'ונתן פולארד (למטה), המואשם בריגול לטובת ישראל, את התנאים המחרידים שבהם הוחזקה אשתו, ואת ההרגשה האיומה של מי שכולם הפקירו אותו לגורלו

חסרות-התקדים שהעניקה ארצות-הברית לקהילה שלנו כאן, כיצד ייתכן בכלל שציוני אמריקאי יעלה ברעתו לעשות משהו שיויק לארצות-הברית? לכן מצער מאוד שבסערת הסנסציה, שנלוותה לפרשה, סולפו ללא הכר מניעיי והוראות של מפעילי, כך שבציבור האמריקאי נוצר הרושם שישאל העסיקה שכיר-חרכ, כרי לפגוע בביטחון הלאומי של ארצות-הברית. ייתכן אומנם שהאור הגרוטסקי אשר בו מוצג המיכצע נובע בחלקו מהיסטריה, שלובתה על-ידי-מעצרים של כמה מרגלים סובייטיים במהלך השנה. אך זוהי אפשרות קלושה. לדעתי אין מנוס מן המסקנה שישודות פוליטיים מסויימים, המתנגדים ליחסים המיוחדים במינם בין ירושלים לוושנינגטון, מנצלים את הפרשה כדי להביך את הקהילה היהודית כאן, את ישראל ואת בעלי-בריתה בתוך הממשלה.

אמיתי יותר מפעם אחת, וכעת אני איתן יותר ברעתי, שהפרשה העניקה לאנטי-ישים המקומיים הזדמנות להגיה ממחילותיהם ולהתעטף בדגלי הפטריוטיזם. לא נותר לי אלא לקוות, שחשיפת האמת תתקן את הנזק שנגרם למעמדה של הקהילה היהודית ולישראל.

בינתים, אנא סמוך על דיכתי: ההישגים ארוכי-הטווח לביטחון ישראל היו בהחלט שווים את הסיכונים. לעולם לא הייתי מסכן את חיי ואת בריאותה של אשתי, אילולא חשבתי שהסיכויים מחייבות זאת.

ג'ונתן פולארד, העומד לדין בארצות-הברית באשמת ריגול לטובת ישראל, מרגיש נבגד. על תחושותיו, מניעיו ומחשבותיו בכלא הוא כתב במיכתב נרגש, בן שיבעה עמודים, לרופא אלמוני בשם ד"ר גוליאן אונגרסרגן, הדי מתגורר סמוך לפילדלפיה. היה זה מיכתב-שובה על איגרת קצרה ששלח הרופא לפולארד, לפני כמה חודשים. הרופא, שאינו מכיר את פולארד, התעניין בשלומי של העציר והביע את מחאתו על כך שהמיכסר היהודי באמריקה, תרין את דינו כפושעי.

מיכתבו של פולארד פורסם השבוע בהבלטה גדולה ב„גרוסלם פוסטי“, אשר פירסם כבר קודם לכן ראיין בלעדי ראשון — ויחיד עד כה — עם פולארד, ראיין שאותו ערך הכתב הרושנינגטוני של העיר תון, זאב בליצר. בעיתונים ב עברית הוצנע המיכתב, וצר טטו ממנו רק קטעים ספורים. להלן מיכתבו של פולארד, בהשמטות קלות:

17 בדצמבר 1986

פטרסבורג, וירג'יניה

ר"ר אונגרסרגן היקר,

אינני מסוגל להביע במילים עד כמה אני מעריך את מיכתב-התמיכה שלך. אני מחוק כבר יותר משנה בכיור, ובתקופה זו הקהילה היהודית

פולארד זועק!

אולי תבין זאת טוב יותר בעזרת ביטוי עברי, שאנו משתמשים בו תמיד בשאלות הנוגעות לקיומו של העם היהודי: „אין ברירה“.

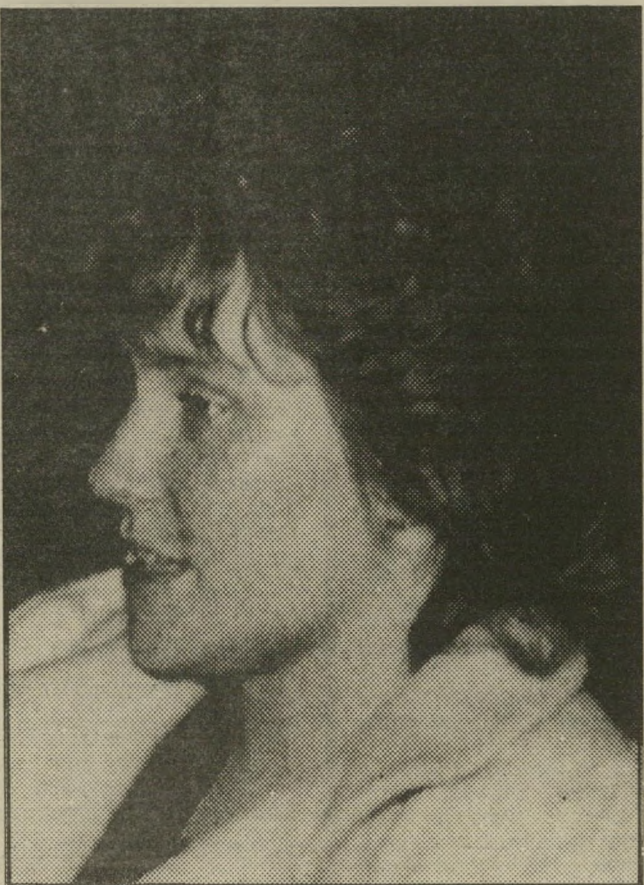
ספר-הדרכה של הקג"ב

א לזהים, עד כמה הייתי רוצה שזה יהיה אחרת! אבל אילו הייתי בוחר בדרך הבטוחה ועוצם עיניי שלא לראות את אשר עליי לעשות — היתה זו בגידה במורשתי, בהכרתי הפנימית ובוזר מישפחתי, שאותה איבדתי בכיבש-השואה.

בוודאי תוכל להעריך בעצמך את מצבה האסטרטגי הבלתי-ייציב של ישראל במיורח התיכון. הסכמים, אמון, הכנות, ערובות של מעצמות — כל אלה יכולים להתמוטט ברגע שהאיום על ישראל ייצא מן הכוח אל הפועל, „כאשר יפול פור-הברול של המלחמה“, כריכרי לודנרוף. או נמצא את עצמנו עומדים לגמרי לברנו. וכל מי שסבור אחרת — או שהוא בור גמור בהיסטוריה, או שהוא לוקה בתמימות פושעת.

לכן, כאשר גיליתי שבמחסני-הנשק של צבאות-ערב נקלט בשקט דור שלם חדש של ציוד צבאי סופר-מתוחכם, מבלי שבעלי-בריתה „הנאמנים“ של ישראל טורחים להזהיר אותה, התעורר בי החשש שהנה מבשילות הנסיבות לקראת פרלי-הארבור טכנולוגי — אפתעה אסטרטגית כה גדולה, שלעומתה תחוויר מלחמת יום-הכיפורים.

במיוחד אמורים הדברים בקשר (המשך בעמוד 41)

אן פולארד
עכברושים ותת-אדם

פשוט שכחה את קיומי. לכן המטר שלך עורר בי גל של שימחה שאינה ניתנת לתיאור. אני מקווה, בעזרת השם, שאשתי ואני נוכל להביע את תודתנו לך כאשר תרומה ניכרת ליכנס את חיינו מחוץ לכלא. בינתים, אני יכול להבטיח לך, דאגתך לשלומנו היתה אחד הרגעים הנעימים בחיינו הטראומטיים.

אף כי אני מוטרד עמוקות מטיפולן הכושל בפרשה של ממשלות ארצות-הברית וישראל, אני משכנע שמה שעשיתי תרומה ניכרת ליכולת הצבאית הישראלית. מנקודת-מבטי, אם התוצאה תהיה הצלת חייהם — אם במלחמה ואם במניעתה, עלי די חיזוק כושר-ההרתעה של ישראל — הרי שלפחום יצמח משהו מועיל מהטרגדיה הזאת.

עליך להבין, שהגיעה אותי התחושה העמוקה שעל כל יהודי בתפוצות מוטלת החובה הגמורה לפעול כאילו הוא אחד מאבני-הבניין של מצורת-ציון. מחויבות זו מתבטאת בדרך-כלל בעליה, בתמיכה כספית בישראל או בשדולה פוליטית למענה. אולם ייתכנו נסיבות מאוד בלתי-רגילות, שבהן אין די בכך. במקרה שלי, ההתייסרות האינטלקטואלית היתה פשוטה וקלה ויחסית, כי ידעתי בוודאות שחזיוני של ישראל ישפר את מעמדה ה אסטרטגי של ארצות-הברית במיורח התיכון. במילים אחרות: רווח לישראל לא יהיה הפסד אמריקאי — אלא להיפך. להשקפה זו היו שותפים גם כל הישראלים שאיתם היה לי הכבוד לעבוד.

לאור היחסים המיוחדים בין שתי המדינות, ובהתחשב בהודמנויות